

לעי"נ א"מ הכ"מ אידה ייטע בת הר' יהושע הלוי וברכה טידער הי"ד

1. שער הכוונות - דרושי חג הפורים דרוש א'

דרוש א': בענין הפורים.

...ועתה נבוא אל ביאור ענין ימי פורים, והמגילה, והמרדכי, ומעות מגב[י]ת פורים, והמשתה, והשמחה.

הנה נתבאר אצלנו בדרושי נוקבא דז"א ובענין מיעוט הירח, כי בכל זמן של הגלות עומדים זעיר ונוקביה אחר אחר בחור כל ימי החול, (לולי בשעות התפלה ובשבתות וכיוצא בזה, כמו שנתבאר שם). והנה כאשר רוצים לחזור פנים בפנים, צריך שתקדים בחינת הפלת הדורמיטא על ז"א, כדי שתיעשה הנסירה ותוכל לחזור עמו אפין באפין (כנזכר בדרושי ר"ה). ולהיות כי ענין מרדכי ואסתר היה בסוף השבעים שנה של גלות בבל כנודע - לכן אז כבר בימיהם התחיל ענין תיקון ז"א כדי לחזור אפין באפין ויגאלו ישראל.

וענין התחלה זו, היא ענין הדורמיטא שנעשה אז בימיהם. וזהו סוד הצרה העצומה שהיתה אז לישראל אשר עליו נאמר "והנה אימה חשיכה גדולה כו", וארז"ל: "חשכה זו גלות מדי, שהחשיך עיניהם של ישראל". וענינו הוא, לפי שאז היה ז"א בסוד הדורמיטא. ונודע כי המן הרשע היה אוסטורולוגוס גדול, כנודע בענין "ויפל פור הוא הגורל מיום ליום כו". ובפרט במה שכתוב בספר הזוהר כי הוא ועשרת בניו כוללים כל עשרה קליפין החיצונים, וידע בחכמתו ענין מיעוט השגחתו ית' על ישראל בימים ההם, להיותו בבחינת השינה, ולכן חשב ועלה בלבו כי הזמן מוכן לאבד שונאיהם של ישראל.

וזהו סוד ענין ויכוח המן עם אחשוורוש אם יעלה בידם עצה זו, והשיב לו המן "ישנו עם כו", ודרשו רז"ל: "ישן הוא האלוה שלהם". והבן זה.

ולהיות כי הדורמיטא היא לטובתן של ישראל, כדי שתנסר הנקבה מאחורוי ויחזרו פנים בפנים ויגאלו ישראל ויבנה בית המקדש - לכן התייעצו שניהם, כי בזמן ההוא שהאלוה שלהם הוא ישן יקדימו הם לאבד ולהשמיד שונאיהם של ישראל, כדי שלא ישארו אפילו מתי מעט שיהיו ראויים לגאולה, ועל ידי כן לא יבנה בהמ"ק. ונודע' עצת המן מן שמשו ספרא בנו וכתביהם אל אחשוורוש הנק' ארתחששתא בספר עזרא עד שביטלו בנין בית המקדש בראותם כי הגיע זמנו להבנות. ודי בזה.

והנה אף בזמן הדורמיטא אין הנקבה ישנה, כי אז מסתלקין המוחין מן ז"א ונכנסין בנקבה כדי להבנות ולתקן פרצופה, כדי שתוכל לחזור אפין באפין (כנודע בענין דרוש השופר של ר"ה), ובהכרח יש הארה והשגחה זו על ישראל מצידה. וענין אותה הארה היתה ענין מרדכי הצדיק כמו שנבאר בע"ה.

וכראות המן את מרדכי שעל ידו היתה הארה והשגחה על ישראל בזמן ההוא - נתייעץ עם זרש אשתו ושס"ה יועציו כו', וארז"ל, כי זרש אשתו היתה מכשפה גדולה ועצתה שקולה מכל שס"ה יועציו, ועלתה עצתם להרוג את מרדכי ולתלותו על העץ, הוא זנבה של נחש, המשך רגל הקו"ף, כמבואר אצלנו וכנזכר בספר הזהר שיר השירים. ודי בזה. ואם ח"ו ככה יעלה - יוכל אח"כ לאבד את שונאיהם של ישראל.

ואז השי"ת ברחמיו האיר הארת נוקבא העליונה, והיא גדולת מרדכי ואסתר, ועל ידם נושעו ישראל מן הצרה הגדולה ההיא כמו שנבאר.

2. עזרא פרק ב':

(א) וְאָלֶּהָ בְּנֵי הַמְּדִינָה הָעֲלִים מִשְׁבֵּי הַגּוֹלָה אֲשֶׁר הִגְלָה נְבוּכַדְנֶצַּר נְבוּכַדְנֶצַּר מִקֶּרֶב־בָּבֶל לְבָבֶל וַיָּשׁוּבוּ לִירוּשָׁלַם וַיְהוּדָה אִישׁ לְעִירוֹ:
(ב) אֲשֶׁר־בָּאוּ עִם־רֶב־בָּל יְשׁוּעַ נְזֻבְמִיָּה שִׁרְיָה רַעֲלִיָּה מִרְדֵּכִי בִלְשָׁן מִסְפָּר בְּנֵי רְזוּם בַּעֲנָה מִסְפָּר אֲנָשֵׁי עִם יִשְׂרָאֵל: ס

3. עזרא פרק ד':

(ד) וַיְהִי עִם־הָאָרֶץ מִרְפִּים יָדַי עִם־יְהוּדָה וּמִבְּהֶלֶם וּמִבְּהַלְלִים אוֹתָם לְבָנֹת:
(ה) וְסֹכְרִים עֲלֵיהֶם יוֹעֲצִים לְהַפֵּר עֲצָתָם כָּל־יָמָי כּוֹרֵשׁ מֶלֶךְ פָּרַס וְעַד־בְּמַלְכוּת דָּרְיוּשׁ מֶלֶךְ־פָּרַס:
(ו) וּבְמַלְכוּת אֲזוּשְׁרוּשׁ בְּתוֹזְלַת מַלְכוּתוֹ כָּתְבוּ שְׁטָנָה עַל־יְשֻׁבֵי יְהוּדָה וִירוּשָׁלַם: ס

4. אסתר פרק ט':

(י) עֲשֵׂרֶת בְּנֵי הַמֶּן בְּן־הַמֶּדְיָה צַרְר הַיְהוּדִים הִרְגוּ וַיַּבְּיָה לֹא שְׁלֹזוּ אֶת־יָדָם: רש"י:
(י) עשרת בני המן – ראיתי בסדר עולם אלו עשרה שכתבו שטנה על יהודה וירושלים כמו שכתוב בספר עזרא (עזרא 7) ובמלכות אחשורוש בתחלת מלכותו כתבו שטנה על יצבי יהודה וירושלם, ומה היא השטנה לבטל העולים מן הגולה דימי כורש שהתחילו לבנות את הבית והלשינו עליהם הכותים והחלילום וכשמת כורש ומלך אחשורוש והתנשא המן לאג שלא יעסקו אותן שצירושלים בבנין ושלחו בשם אחשורוש לשרי עבד הנהר לבטלן:

5. מס' חולין קל"ט:

אסתר מן התורה מנין: "ואנכי הסתר אסתיר" (דברים ל"א, י"ח)

6. ישעיהו פרק ס' פסוק כ"ב:

הַקָּטָן יִהְיֶה לְאֶלֶף וְהַצָּעִיר לְנֹזֵף עָצוּם אֲנִי יְהוָה בְּעֵתָה אֲזוּיִשְׁנָה: